

En fattig kvinna.

»Försylen utstakade en smal väg, beträdd på ena sidan af brottet, på den andra af lycksökeriet och midt emellan dem går, heligt och upprätt af medvetandets stolta belöning armadet»

I en tid då afunden, egoismen, färdens och njutningssjukan gripa kring sig och frodas mer och mer, då de ringare lottade, vinom den stora familj, som har Gud till fader och jorden till förvisningsort, — knotade öfver sin ringhet, med harm i hjertat och hot i blicken skåda upp mot sina lyckligare bröder samt i följd af lastbara vanor ofta på dåraktigt och lätt sinnigt sätt, utan gagn för sig och sina förskingrade gåfvor, som de emottaga af dem, är det tillfredsstäl- lande att stundom finna ett vackert undantag från den allmänna förbistringen och att låta den tröstlösa tankan dröja några ögonblick vid ett sådant föremål för att deraf hemta styrka för sin tro på det goda i världen och med detsamma känna sig uppmånad att forfarande så barmhertighetens säde, oakadt så få korn deraf falla i god jord och bära frukt.

»Just derföre», fortfar den författare, hvars ord vi här ofvan hafva anför, »att armodet står midt emellan brottet och lycksökeriet i ett samhälle, just derföre har det äfven blifvit en så svår konst att bära nödens tygd.»

De barmhertigt sinnade, som uppsökt och bistått nödlidande likar hafva tvifvelsutan erfarit hurusom det säningsfältet är vidsträckt men långtifrån öfver- allt fruktbärande, hurusom oförstånd, sjelfsväld, lättja och vanartiga seder stundom der förstöra sädet i sin brodd, så att ingen frukt kommer eller hurusom oförnujsamhetens och otackens ogräs stundom tycks blomma öfver hela fältet och skörden mogna till för- bannelse i stället för välsignelse!...

Men — om detta utgör missöden som nu och då träffa den kristlige välgöraren på hans väg och hota

att omintetgöra hans verk, så möta honom och ofta erfarenheter af ett gladare slag, hvilka hundrafalt godtgöra honom för de förra. Han misströstar derföre icke eller förtrötta; han blir icke mindre gif- mild, endast mera vis, mera betänksam vid utdelan- det af sina gåfvor.

Erinren j eder en fattig kvinna, hvars sorgliga lefnadshistoria j lästen uti Aftonbl. för 1846 d. 4 Febr? Man läser så mycket om fattiga nu för tiden. Nödens slägte, som alltid varit stort, har nu börjat synligare än förr framträda i dagen just till följd af ett ökad deltagande, så att dess barn visa sig i ett oroande antal. Men denna fattiga kvinna minnas j ändå säkert, icke för den hjälp j gifven henne, men för den Gudsfruktan och undergifvenhet i sun- nen hos henne, samt för hennes stilla värdet och sorgliga öde.

Det var Ulrika Eleonora G.—n. »Hon, den tysta kvinnan med sin korg på armen, hon som gick och kom utan att tala till någon, som såg på er så öppet och sorgset, men dock icke bad om någonting. En uti botten öppnad säck, uppbounden kring med- jan med ett snöre, utgjorde på en gång hennes klä- dedrägt och sängtäck.» Ulla mindes sig hafva vid 4 års ålder första och sista gången sett sin mor, som då bar siden och släp, hon mindes och, att man sednare visade henne den fyrkantiga sten på Ladugårdslandskyrkogården, hvarunder denna mor hvilat. Hon har icke heller kunnat glömma, att hon kort derefter störtades utför en trappa i sin morbrors hus, vid hvilket fall hon skadade sitt huf- vud och förlorade sin hörsel. J minnas måhända, att hon förrättade sin Gudstjenst på grafvarne, der hon läste stenarnas inskrifter samt lärde dem utan- till för att i ensamheten hugsvala och värma sitt hjerta och fylla sin själs behof med de trösterika ord de innehöllo, framför allt med löftet om en bättre värld efter denna sorgfulla — detta var hennes enda själaspis intilldess eder barmhertighet beredde henne tillfälle att besöka kyrkan och njuta H. H. Nattvard

samt köpa sig en bibel och en psalmbok i stället för dem som blifvit henne fränstulna. J erinren eder och kanhända, att det första bruk hon ville göra af förslingen af edra gåfvor var, att resa ett nytt kors på sin morbrors graf, emedan hans graf- kors multnat och brustit af. J vissten således och gladdens åt, att denna kvinna var gudfruktig och försonlig, arbetsam och ärlig, hvilket ock bekräfta- des af de frejdbetyg som 7 olika själasörjare lemnat henne — likasom hennes sjuklighet och oförmåga att försörja sig intygades af lika många läkare.

Den fattiges näringsfång i hufvudstaden äro lika mångfaldiga som outgrundeliga. Sophögen, ränn- stenen, torget, — sedan kommersen der upphört, — dammen, skogen, utgöra hvar för sig det Kalifornien hvarest Parias-kasten hemtar sina skatter af det slag- et som betalas 12 skillingar för lispundet! Ulla har försökt alla dessa olika näringsfång. Hon bör- jade med att samla hö på torgen, men detta miss- lyckades, emedan hon icke hade hyrken mod eller styrka nog att kifvas med sina många medtäffare, och hennes döfhet desutom nekade henne den upp- märksamhet, som fordrades för att icke blifva plun- drad på sin egendom. Det hände ofta då honsam- lat en ansenlig knippa hö, att någon af de andra samlarne smög sig bakom henne och borttog hela fångtet, och om hon gjorde motstånd fick hon stryk af qvastarna, dertill stal man ifrån henne den hyrda säcken. Sednare tog hon sig till att bära diskäm- bar från herremanskök till 6 sk. paret. Genom sin höflighet och sitt stilla väsen samt den samvetsgran- het hon visade att aldrig bedja tjänstfolket om nå- gonting, tillvann hon sig förtroende af sina kunder och blef ofta anlitad.

Om sommaren samlar hon nate i Humlegårds- och Liljedammarna och bär den, sedan hon först lämt den afrinna på marken, i åmbar till staden samt erhåller 6 sk. paret. Dammarne, serdeles den vid Humlegården, har en tvärbrant strand och man nödgas vada i djup dy, hvarunder iglar sätta sig

fast vid fötter och ben. Men »det är ändå ett ro- ligt göra», säger Ulla, »ty man sopar och sopar på vattne' och natan kommer emot en som om man lockade ankor.»

Tid efter annan har hon ock samlat grankottar i Liljans skog och burit till staden samt erhållit för hvarje säck 6 å 8 sk. Rätt många hvarv hinne man just icke, ty vägen är lång och mödosam och en »böla» måste desutom alltid, för hvarje gång le- vereras såsom hyra för säcken.

Ulla, som tyckes djupt inom sig hysa en aning derom, att hon varit född till ett bättre öde, funde- rar ibland öfver sitt underliga yrke, i följd hvaraf hon fått binamnet »svinmats-Ulla», men hon tröstar sig snart sjelf dermed, att det är bättre heta »svin- mats-Ulla» än »tjuf-Ulla».

Reglen, så enkel den låter, är likväl grundriktig och borde behjertas af de många som »verka grafva och ej blygas tiggas».

Ej mindre rörande är den föreställningen hos henne om en felande fader — hvars namn hon nästan al- drig nämner — och att hon »lider för hans synder». Om man frågar henne upplyser hon, att han ligger på Ladugårdslands fattig-kyrkogård, men tillägger derpå gerna: »men min mor ligger i familjegraf på Ladugårdslands rätta kyrkogård».

1846, då ett sammandrag af hennes lefnadshisto- ria stod införd i denna tidning, erhöll hon af barm- hertiga, som besökte henne, en summa af något öf- ver 50 rdr bko. Tredjedelen användes att köpa henne kläder, det öfriga insattes derefter i sparban- ken för hennes räkning och har under dessa 4 åren utgjort en nödpenning, som hon med största spar- samhet anlitat, på de tider då ofvannämnde arbets- tillfällen icke förefunnits eller varit otillräckliga för hennes lifsuppehälle.

Denna nödpenning är nu slut, likasom arbetsfört- tjensten för tillfället är ingen.

Svinmaten är »bergfrussen», säger hon och ingen ger henne uppdrag att hemta densamma. Natan

grönskar ej förrän fjorton dagar före midsommar och marken i Liljans skog är täckt af snö!

Ulla vill icke ännu komma in på ett fattighus, så länge hon kan förtjena sitt bröd och betala hy- ran sjelf.

Den barmhertige, som, finnande det rätt och godt att hjälpa dem, hvilka söka hjälpa sig sjelfva, ömmar för den ensamma, fattiga, arbetsamma kvinnan, och vill jemna och ljusna den mörka bana, som ännu tilläfvanturs återstår henne att vandra, finner henne boende på samma ställe som 1846, hos ett besked- ligt handverksfolk vid Stora Träskgatan och Träsk- plan, huset N: 15, ödmjuk och tacksam som ett barn. Han kan derjemte vara fullt öfvertygad att hans gåfva icke på något sätt förlösas eller använ- des annorlunda än till fyllandet af nyttiga behof. På grund af den pröfning hon undergått dessa fyra åren, kunna vi intyga, att Ulla ännu aldrig gick på krogen med sina klädespersedar eller förstö de sin dag i rus och lättja. Dertill skall man finna henne nöjd med ganska litet. Till Julen hade hon från en okänd välgörare eller välgörarinna fått 4 rdr 32 sk. bko. Hon hade då gråtit ymniga glädjettårar och velat »falla ned på sina knän för Gud och människor» af tacksamhet för denna övontade lycka.

De, som uppsöka och tala vid henne, skola säkert finna bekräftelse på apostels ord, att »Gudaktighet med ett förnöjt sinne är en stor vinning», och de skola känna med glädje och tillfredsställelse, att barmhertighetens säde här icke faller förgäves.

J finnen henne icke nu, såsom förr, höjld i slarf- vor, med en säck knuten kring midjan, håret i oordning, ansigtet hopkrumpet af svält, försmäktande af vanvård och elände. J finnen henne snyggt klädd och med ett mildt leende på sina läppar. Hjelpen henne att förblifva så ... qvarhållen det jordiska leendet åt henne tills denna förbyter det i ett him- melskt. — Stockholm den 16 Febr. 1850.